

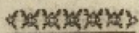
Titel: Den ifra Maanen hjemkomne Politicus et Ugeblad [No. 1-5]

Citation: "Den ifra Maanen hjemkomne Politicus et Ugeblad [No. 1-5]", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18*, Forlægger Mette Margrethe Bie [Høecke], ? [1772], s. 13. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_018-shoot-w2_018_005_p13_bZONE1518925/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nu havde jeg lært Sproget og den Tid nærmede sig at jeg skulde fremstilles for deres Regent. — Her maas jeg tale lidt om Regteringsformen og var den saaledes: Regteringen var arvelig og faldt altid til den ældste, enten det saa var en Søn eller Dotter, naar han kun var beqvem til Regteringen. Regentens Myndighed var uindskrænket, og kiendte ingen anden Grænse end den Dyd, Billighed og Nøjsørdighed sætter for retterkende Gemytter.

Kun een eneste Forsigtigelse blev Regenten ved hans Regterings Tiltrædelse paalagt, nemlig denne: at han aldrig selv skulde handle imod eller undtage sig fra de Love han foreskrev andre, men han var altid forbunden selv at dømmes efter sin egen Lov. — Denne Forbindelse syntes at imodstaa en absolute Genevolds Regtering.

I alle Sager var Kongen ene og alene Dommer tilligemed hans Successor; man raisonerede saaledes: den ene Medborger kan ey dømmes den anden; thi de ere alle Ligemand. Der vare ikkun fire arverdige gamle Mænd bestillede, som undersøgede alle forekommende Tvistigheder, og naar alleting var undersøgt, indleverede de det til Kongen som affagde Dommen. Man behøvede ey at frygte for Parriskhed, thi der gaves ingen Penge, Dommerne rienede allene pr. Honneur, og at blive det, var en stor Hærs-Post. Men isald nogen blev overbevist om mindste Parriskhed, blev han uden al Naade hangt, i Følge deres Lov.

Denne simple Rettergangs Naade kunde gierne have Sted her hvor Trættekæthed var en ubekendt Last, og hvor man aldrig gik til Retten om nogen Ting, uden det man ey kunde selv forstaae at forenes om.

Angaaende deres Religion, da var den meget simpel, de dyrkede een eneste sand Gud, som deres Skabere og Velgiærere, de holdte en offentlig Sabbat Eengang hver Maaned, da de forsamledes, og da gjorde deres Præst ey andet, end formanede dem til Taknemmelighed imod dem
af